

Sygn. akt *XVII AmE 176/20*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	Starszy sekretarz sądowy Joanna Preizner - Offman

po rozpoznaniu 3 listopada 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki z 16 stycznia 2020 r. Nr (...), (...)

1. uchyla zaskarżoną decyzję;
2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powoda W. W. kwotę 1 737,00 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 176/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 stycznia 2020 r. Nr (...), (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE), na podstawie art. 168 pkt 11a, art. 169 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389 ze zm.) (dalej ustawa OZE) w związku z art. 170 ust. 4 pkt 1 i 70 pkt 2 ustawy OZE oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.) (dalej k.p.a.) i art. 90 ust. 1 ustawy OZE, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: **W. W.** prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. (dalej powód) orzekł, że:

- 1) przedsiębiorca W. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. nie wywiązał się z obowiązku wynikającego z art. 70 pkt 2 ustawy OZE, tj. obowiązku przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa w art. 52–55 ustawy OZE, poprzez nieudzielenie żądanej odpowiedzi na pismo Prezesa URE z dnia 5 marca 2018 r. znak:(...), które zawierało żądanie przedstawienia informacji o dokonanej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. sprzedaży

energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków, o których mowa w art. 52 ust. 1 ustawy OZE w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, względnie uiszczenia stosownych opłat zastępczych.

2) za niewywiązanie się z obowiązku opisanego w punkcie pierwszym wymierzył przedsiębiorcy: W. W. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą

w S., karę pieniężną w kwocie 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych).

Odwołanie od powyższej Decyzji złożył powód. Zaskarżając Decyzję w całości powód wniósł o:

1) jej uchylenie w całości,

2) ewentualnie o zmianę Decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uznanie, że powód nie podlega karze, o której mowa w art. 168 pkt 11a ustawy OZE,

3) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

4) dopuszczenie dowodu rzeczowego w postaci korespondencji e-mail prowadzonej pomiędzy pracownikiem URE a powodem na przełomie czerwca i lipca 2019 r. na okoliczność podjęcia przez powoda aktywnych działań mających na celu realizację obowiązku nałożonego na niego przez Prezesa URE pismem z dnia 5 marca 2018 r. oraz pozostawiania powoda w uzasadnionym błędnym przekonaniu co do tego, że zobowiązanie Prezesa URE go nie dotyczy.

Powód zarzucił Decyzji:

1. naruszenie art. 168 pkt 11a ustawy OZE poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu ww. przepisu jako podstawy do wymierzenia kary powodowi z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 70 pkt 2 ustawy OZE podczas, gdy w czasie naruszenia przez powoda tego obowiązku art. 168 pkt 11a ustawy OZE jeszcze nie obowiązywał;

2. naruszenie przepisu postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 189c i 7a § 1 k.p.a. poprzez zastosowanie niekorzystnego dla powoda przepisu art. 168 pkt 11a ustawy OZE mimo, iż w czasie naruszenia przez powoda prawa ten przepis nie obowiązywał;

3. naruszenie przepisu postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 7 i 77 § 1 k.p.a. poprzez nieuwzględnienie przez Prezesa UKE wszelkich posiadanych przez siebie informacji, do których udzielenia wzywał powoda jak i nierozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść powoda;

4. naruszenie przepisu postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 8 k.p.a. poprzez nieudzielenie powodowi jasnej, precyzyjnej informacji, z której wynikałoby, że wezwanie do udzielenia odpowiedzi na pismo z dnia 5 marca 2018 r. dotyczy powoda;

5. naruszenie przepisu postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 9, 10 i 11 k.p.a. poprzez nieudzielenie powodowi odpowiedzi na jego zapytania wbrew pouczeniu o przysługujących mu prawach do zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz do przedstawienia uwag i wyjaśnień znajdującym się w piśmie z dnia 25 października 2019 r. dotyczącego zakończenia postępowania w przedmiocie nałożenia na powoda kary.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o: oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód w piśmie z 23 września 2020 r. podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, jak też wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów wymienionych w treści pisma na okoliczności tam przywołane.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie produkcji i obróbki kamieni naturalnych. Dodatkowo powód posiada mikroinstalację do wytwarzania energii elektrycznej. Wytworzoną w niej energię sprzedaje (...) sp. z o.o. (korespondencja e-mail k. 17 akt sąd., okoliczności niesporne).

Pismem z 5 marca 2018 r. znak: (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, działając na podstawie art. 70 ustawy OZE, zwrócił się do powoda o przesłanie w ciągu 21 dni od dnia otrzymania pisma informacji dotyczącej dokonanej w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, względnie uiszczenia opłat zastępczych (pismo z 5 marca 2018 r. k. 1- 3 akt adm.). Do przedmiotowego pisma dołączonych było wiele załączników, w tym Załącznik 1A. Pismo to powód odebrał 5 czerwca 2018 r. (z.p.o. k. 4 akt adm.), ale nie udzielił na nie odpowiedzi (okoliczność niesporna).

Prezes URE ponownie skierował do powoda tożsame pismo, które zostało odebrane przez powoda 4 stycznia 2019 r. (z.p.o. k. 5 akt adm.).

Powód nie udzielił odpowiedzi na zawarte w nim wezwanie w wyznaczonym przez Prezesa URE terminie (okoliczność niesporna).

W związku z powyższym, Prezes URE uznał za celowe wszczęcie z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia powodowi kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się przez niego z obowiązku wynikającego z art. 70 pkt 2 ustawy OZE. Pismem z dnia 24 maja 2019 r., znak: (...), Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej oraz wezwał powoda do przedłożenia – w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, szczegółowych wyjaśnień w powyższej kwestii oraz przesłania dokumentów mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu (zawiadomienie k. 6- 7 akt adm., z.p.o. k. 8 akt adm.).

W odpowiedzi powód skierował zapytanie do Prezesa URE do której grupy podmiotów wymienionych w piśmie z 5 marca 2018 r. został zakwalifikowany (pismo z 17 czerwca 2019 r. k. 9- 11 akt adm.).

W międzyczasie, na przełomie czerwca i lipca 2019 r., powód prowadził z URE korespondencję e-mailową dotyczącą konieczności wypełnienia i przekazania przez powoda ww. Załącznika 1A (korespondencja e-mail k. 17 akt sąd.). W wyniku otrzymanych instrukcji, 11 lipca 2019 r., przekazał wymagane dokumenty w postaci „Załącznika 1A” (Załącznik 1A k. 12- 14 akt adm.).

Pismem z 8 listopada 2019 r., znak: (...), Prezes URE zawiadomił powoda o zakończeniu postępowania dowodowego i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego a ewentualnie przedstawienia zajmowanego stanowiska (zawiadomienie k. 15 akt adm., z.p.o. k. 16 akt adm.).

Pismem z 3 grudnia 2019 r., przesłanym drogą e-mailową, powód poprosił o potwierdzenie, czy do URE dotarły dokumenty z Załącznikiem 1A oraz wskazanie, czy wszystkie podane przez niego informacje są wystarczające dla umorzenia postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary (okoliczności niesporne).

16 stycznia 2020 r. Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję.

W czerwcu 2020 r. powód prowadził z URE korespondencję e-mailową odnośnie udzielenia informacji na temat sprzedaży energii elektrycznej przez powoda w latach 2015, 2017- 2018, w której to korespondencji podano powodowi, że w jego sytuacji, skoro nie sprzedawał wytworzonej energii elektrycznej do odbiorcy końcowego, wystarczającym

jest przesłanie oświadczenia w tym przedmiocie, zamiast wypełniania Załącznika 1A (korespondencja e-mail wraz z oświadczeniami k. 45- 56 akt sąd.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego i sądowego, których autentyczność nie była podważana przez żadną ze stron postępowania, jak też w oparciu o niekwestionowane twierdzenia stron.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Mimo, iż powód nie ma racji twierdząc, że Prezes URE nie mógł w niniejszej sprawie zastosować art. 168 pkt 11a ustawy OZE stanowiącego, że karze pieniężnej podlega ten, kto nie przedstawia Prezesowi URE dokumentów lub informacji, o których mowa w art. 70 pkt 2 ww. ustawy, z tego względu, że przepis ten wszedł w życie 14 lipca 2018 r., ponieważ jak wynika ze stanu faktycznego powód dwukrotnie nie przedstawił informacji, o których mowa w art. 70 pkt 2 ww. ustawy, również po wejściu w życie tego przepisu z uwagi na fakt skierowania do niego powtórnego wezwania o podanie określonych informacji, które odebrał 4 stycznia 2019 r., to jednak zdaniem Sądu powód nie może być ukarany na podstawie ww. przepisu art. 168 pkt 11a ustawy OZE z innej przyczyny.

W ocenie Sądu, w związku z tym, że odpowiedzialność o charakterze karnoadministracyjnym wynikająca ze wskazanego przepisu jest konsekwencją dopuszczenia się czynu w postaci nieprzedstawienia Prezesowi URE informacji, dokumentów, których ten ma prawo domagać się na mocy art. 70 pkt 2 ustawy OZE, gdyż zgodnie z tym przepisem Prezes URE ma prawo żądania przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa w art. 41 ust. 1, w art. 42 ust. 1, w art. 44, w art. 45, w art. 48, w art. 49 oraz w art. 52-55, to żądanie organu musi być bez wątpienia precyzyjne i jasne, zwłaszcza, że za jego niewykonanie może zostać wymierzona kara pieniężna w stałej wysokości 10 000 zł (art. 170 ust. 4 pkt 1 ustawy OZE).

Tymczasem w niniejszym przypadku skierowane do powoda żądanie organu było mylące, przez co powód mógł uznać, że w jego sytuacji nie zachodzi potrzeba przedstawienia informacji organowi.

Żądanie organu zostało zawarte w piśmie z 5 marca 2018 r., w którym Prezes URE zwrócił się o przesłanie, w terminie 21 dni od otrzymania pisma, informacji dotyczących dokonanej w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, względnie uiszczenia stosownych opłat zastępczych. Tym niemniej pismo nie było indywidualne, ale skierowane wg rozdzielnika do Prezesów przedsiębiorstw energetycznych oraz przedsiębiorstw będących odbiorcami przemysłowymi. Dlatego do pisma został dołączony szereg załączników, z tym, że jak wynika ze stanowiska pozwanego powód powinien wypełnić i przesłać Załącznik 1A. Natomiast w treści tego pisma organ zamieścił ważną wskazówkę, którą objął w ramkę, a w której podkreślił, że „Przedsiębiorstwa energetyczne prowadzące wyłącznie działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej, które w 2016 r. nie sprzedawały energii elektrycznej do odbiorców końcowych a wytworzoną we własnym źródle energię elektryczną sprzedawały wyłącznie do podmiotów, które zakupioną energię elektryczną przeznaczyły do dalszej odsprzedaży (np. do przedsiębiorstw obrotu) wypełniają jedynie Załącznik Nr 1A” (pismo k. 1- 3 akt adm.). Takie zastrzeżenie może co najmniej nasunąć hipotezę, iż Załącznik 1A wypełniają przedsiębiorstwa energetyczne prowadzące wyłącznie działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej. Z kolei opis widniejący samym na Załączniku 1A może zdecydowanie utwierdzić w tym przekonaniu. Jak wskazano bowiem na samym początku Załącznika 1A „Niniejszy załącznik wypełniają wyłącznie wytwórcy energii elektrycznej, którzy w 2016 r. prowadzili działalność gospodarczą wyłącznie w zakresie wytwarzania energii elektrycznej a wytworzoną we własnym źródle energię elektryczną sprzedali wyłącznie do podmiotów, które zakupioną energię elektryczną przeznaczyły do dalszej odsprzedaży (np. do przedsiębiorstw obrotu) tj. nie sprzedawali energii do odbiorców końcowych.” (k. 12 akt adm.). Powtórzenie wyrazu „wyłącznie” oznacza wszak dobitnie, że Załącznik

1A wypełniają tylko wytwórcy energii elektrycznej, którzy w 2016 r. prowadzili działalność gospodarczą jedynie w zakresie wytwarzania energii elektrycznej.

Tymczasem powód zajmuje się przede wszystkim produkcją i obróbką kamieni naturalnych a jedynie ubocznie za pomocą mikroinstalacji wytwarza energię elektryczną, którą sprzedaje (...) sp. z o.o. Zatem powód zasadnie mógł przypuszczać, że nie został objęty obowiązkiem wypełnienia Załącznika 1A.

Wydarzenia, które miały miejsce po wydaniu decyzji pokazują, że w samym Urzędzie nie ma jednolitej praktyki w omawianym zakresie. Jak wynika z przedłożonej w toku postępowania sądowego korespondencji e-mailowej prowadzonej przez powoda z URE (k. 45- 56 akt sąd.) w odniesieniu do informacji na temat sprzedaży wytworzonej przez powoda energii elektrycznej w latach 2015, 2017- 2018, wystarczającym dla organu okazało się złożenie samego oświadczenia, że wytworzona energia elektryczna nie była sprzedawana do odbiorcy końcowego, bo wykorzystano ją na potrzeby własne a nadwyżkę sprzedano do spółki obrotu przez co przedsiębiorca nie przedstawia danych. A zatem przy takim samym stanie faktycznym i prawnym powód został zobowiązany jedynie do złożenia oświadczenia, bez konieczności wypełniania Załącznika 1A.

Nadmienić więc w tej kwestii trzeba, iż z racji tego, że na mocy art. 70 pkt 2 ustawy OZE Prezes URE domagał się przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa w art. 52 ustawy OZE, Prezes URE powołał się w piśmie z 5 marca 2018 r. właśnie na art. 52 ustawy OZE. Jak stwierdził zaś pozwany w odpowiedzi na odwołanie – skoro powód wytwarza energię elektryczną w mikroinstalacji oraz otrzymywał świadectwa pochodzenia OZE za energię elektryczną wytworzoną w 2016 r. oznacza to, że mógł być zobowiązany do realizacji obowiązków, o których mowa w art. 52 ust. 1 ustawy OZE, co uzasadnia objęcie go monitoringiem wykonania tych obowiązków. W myśl zaś art. 52 ust. 1 ustawy OZE przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy, odbiorca przemysłowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 2, są obowiązane:

1) uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo pochodzenia lub świadectwo pochodzenia biogazu rolniczego wydane:

a) odpowiednio dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego, wytworzonych w instalacjach odnawialnego źródła energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub

b) na podstawie ustawy - Prawo energetyczne lub

2) uiścić opłatę zastępczą w terminie określonym w art. 68 ust. 2 obliczoną w sposób określony w art. 56.

Tym niemniej zgodnie z treścią art. 52 ust. 2 ustawy OZE obowiązek, o którym mowa w ust. 1, wykonują m.in.:

1) odbiorca przemysłowy, który w roku kalendarzowym poprzedzającym rok realizacji obowiązku zużył nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej i złożył oświadczenie, o którym mowa w ust. 3;

2) przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym niebędącym odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w pkt 1.

Wprawdzie zatem jak słusznie zauważył pozwany w odpowiedzi na odwołanie art. 52 ust. 2 pkt 2 ustawy OZE nie zawiera ograniczenia, że obowiązek z ust. 1 wykonują wyłącznie przedsiębiorstwa z kręgu tzw. „energetyki zawodowej”, aczkolwiek reguluje, że wykonują go przedsiębiorstwa, które sprzedają wytworzoną energię odbiorcom końcowym a jak niewątpliwie zostało w sprawie ustalone powód nie sprzedaje energii odbiorcom końcowym. Powyższe zaś mogłoby przemawiać za stanowiskiem organu (prezentowanym aktualnie w korespondencji mailowej z powodem)

odnośnie potrzeby złożenia jedynie oświadczenia, że wytworzona energia elektryczna nie była sprzedawana do odbiorcy końcowego.

Dodatkowo zaznaczenia wymaga, że gdy tylko powód otrzymał zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia mu kary pieniężnej za nieprzedstawienie informacji, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy OZE, poprzez nieudzielenie żądanej odpowiedzi na pismo Prezesa URE z 5 marca 2018 r., złożył pismo w sprawie z zapytaniem, do której grupy podmiotów wymienionych w piśmie z 5 marca 2018 r. został zakwalifikowany oraz nawiązał kontakt e-mailowy z URE w celu wyjaśnienia kwestii konieczności wypełniania Załącznika 1A, powodów jego niewypełnienia do tej pory związanych z błędnie sformułowaną treścią wskazówek organu (k. 17 akt sąd.). Jednocześnie wobec otrzymania informacji o potrzebie wypełnienia tego Załącznika 1A powód przesłał go do sprawy, co świadczy o podporządkowaniu nakazom organu (k. 12- 14 akt adm.) bez konieczności nakładania dotkliwej kary pieniężnej.

Biorąc niniejsze pod uwagę Sąd stwierdził, że nie można przypisywać powodowi czynu polegającego na niezłożeniu Załącznika 1A zakwalifikowanego w Decyzji jako niewywiązanie się z obowiązku wynikającego z art. 70 pkt 2 ustawy OZE, w sytuacji, gdy po pierwsze organ kieruje do powoda nieprecyzyjne, a nawet obiektywnie wprowadzające w błąd żądanie dotyczące złożenia rzeczowego Załącznika 1A, a po drugie sam organ prezentuje sprzeczne stanowisko w ramach pozyskiwania od przedsiębiorców określonych informacji.

Za uwzględnieniem odwołania przemawiały również okoliczności związane z sytuacją osobistą powoda. Otóż jak wynika z dołączonego do akt dokumentu (Wypisu ze szpitala k. 57), powód od 2018 roku zmagają się z ciężką chorobą nowotworową, co z kolei wiąże się z licznymi operacjami i pobytem w szpitalu uniemożliwiającymi osobiste prowadzenie spraw związanych z działalnością gospodarczą. Z omawianego dokumentu wynika również, że w okresie, w którym do powoda były kierowane wezwania z 5 marca 2018 roku albo przebywał w szpitalu albo przechodził rekonwalescencję po przebyciu zabiegu operacyjnym, a zatem nie udzielenie odpowiedzi na wezwanie pozwanego nie było wynikiem lekceważenia wezwania, ale trudnej sytuacji osobistej powoda.

Na marginesie należy zauważyć, że w ocenie Sądu kara w wysokości 10.000 zł jest nieadekwatna do okoliczności związanych z naruszeniem prawa przez powoda, ich wagą, ale także brak w ocenie Sądu interesu publicznego w wymierzeniu jej w takiej wysokości.

Ponadto, zdaniem Sądu nakładanie nadmiernie surowych kar, na przedsiębiorców wytwarzających energię ze źródeł odnawialnych w małych instalacjach, stanowi zagrożenie dla wartości chronionych przez ustawę o odnawialnych źródłach energii ze względu na interes publiczny. Oczywiście jest bowiem, że ze względu na potrzebę ochrony środowiska naturalnego, ale też ze względu na zobowiązania międzynarodowe Polski w ramach UE, w myśl których do końca 2020 roku 20% energii wytwarzanej w RP powinno pochodzić z odnawialnych źródeł energii, konieczne są: szczególna troska o przedsiębiorców wytwarzających energię z takich źródeł i tworzenie im szczególnych zachęt oraz ułatwień w tej działalności. Nakładanie rażąco wysokich kar w tą konwencję się nie wpisuje, a wręcz odwrotnie, może zniechęcać do tego typu aktywności gospodarczej.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną Decyzję na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na uwzględnienie odwołania, pozwanego należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, jak również koszt opłaty od odwołania w wysokości 1000 zł.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

(...)

Sędzia SO Anna Maria Kowalik